

РОЗДІЛ 1

Біль у горлі згасав, пульсував дедалі слабше, і моє тіло вже не палило полум'я лютих мук.

Хоча в Далосі, Місті Богів, було тепло й волого, мені стало холодно — як ніколи холодно. Я припускала, що згасаю сама, бо все перед очима раз у раз зникало. Я намагалася зосередитися на відчинених дверях круглої зали, в якій прокинулася після облоги Земель Тіней — прокинулася в клітці й на ланцюгу.

Мені здавалося, ніби я бачила, як там стояв великий вовк. Радше сріблястий, ніж білий.

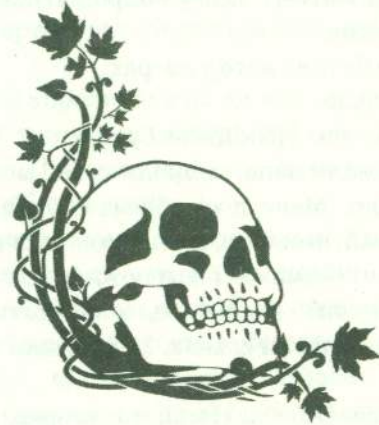
Серце й душа підказували мені, що цей вовк — він: Попільник, Благословенний, Вартівник Душ і Предвічний бог простих людей і закінчень. Правитель Земель Тіней.

Мій чоловік.

Ніктос.

Попіл.

Він ніколи не підтверджував, що вміє змінювати подобу, та я знала, що то мій Предвічний Смерті. А побачивши вовка, вирішила, що він прийшов заради мене. Що побачу його, торкнуса наостанок, зможу ще раз сказати йому, що

РОЗДІЛ 1

Біль у горлі згасав, пульсував дедалі слабше, і моє тіло вже не палило полум'я лютих мук.

Хоча в Далосі, Місті Богів, було тепло й волого, мені стало холодно — як ніколи холодно. Я припускала, що згасаю сама, бо все перед очима раз у раз зникало. Я намагалася зосередитися на відчинених дверях круглої зали, в якій прокинулася після облоги Земель Тіней — прокинулася в клітці й на ланцюгу.

Мені здавалося, ніби я бачила, як там стояв великий вовк. Радше сріблястий, ніж білий.

Серце й душа підказували мені, що цей вовк — він: Попільник, Благословенний, Вартівник Душ і Предвічний бог простих людей і закінчень. Правитель Земель Тіней.

Мій чоловік.

Ніктос.

Попіл.

Він ніколи не підтверджував, що вміє змінювати подобу, та я знала, що то мій Предвічний Смерті. А побачивши вовка, вирішила, що він прийшов заради мене. Що побачу його, торкнуса наостанок, зможу ще раз сказати йому, що

Не могла...

Мені зсудомило груди. Очі накрило покровом тіні. Коли я поринула в темряву, нетривалого полегшення як не було і мене скував крижаний панічний жах. Жодного звуку. Жодного запаху. Нічого не видно.

Я не хотіла померати.

Принаймні тепер.

Не...

Ліессо...

Я смикнулася, вирвана з п'тьми. Почали складатись образи того, що я бачила: золота канапа, на якій я спала, ланцюг, причеплений до нашійника, якого я майже не відчувала, золоте пруття клітки, в якій я перебувала, і тінювковий кинджал, який раніше стирчав у грудях Каллума, а тепер лежав на підлозі. Ревенант підводився, ставав на ноги. Як довго я була непритомна? Я поглянула за його спину, за золотий трон і ще далі — на відчинені двері.

Знову побачила вовка, який цього разу частково ховався за широкими пальмовими гілками, що гоїдалися на ніжному вітерці.

Моя правиця потепліла — ні, потеплів шлюбний відбиток, який з'явився, коли мене коронували як Попелову Дружину. Золотий завиток на долоні захищало, і жаринки життя у мене в грудях загуділи, несамовито вібруючи. Карк різко та швидко закололо.

Поки Коліс хитався далі, я відчула збурення сили, що наростала. Моя шкіра вкрилася сиротами, а крихітні волосинки на тілі стали дибки.

Атгес повернувся до дверей.

— Ой, бля...

Вовк нахилив голову. Його очі сяяли сріблястим світлом. Він притис одну велику лапу до мармурової підлоги з золотими смугами й вишкірив зуби.

Зусібіч надходила темна мла. Під стелею зали, там, куди не дотягувалося світло люстри, залишалися тіні; відтак вони запульсували й відірвалися від мармуру та вапняку,

зісковзнули зі стін і димчастими хвилями помчали по долівці. Моє дихання, вже й так зовсім не глибоке, збилося: вовк підскочив у повітря й опинився в буремній темряві. Довкола нього спалахнули крихітні зірочки, і посередині моїх грудей щось потепліло...

Тіні, що кружляли біля дверей, розрослися й видовжилися. Позаду їхньої маси з'явилися дві широкі дуги з тіні й диму, а тоді залогою до трону пронеслася ударна хвиля. Золотий трон здригнувся, а тоді розпався й щез. Вибух сили дійшов до Аттеса й відкинув його вбік, а тоді підняв Каллума і гепнув ним об клітку так, що огидно затріщали кістки.

Кілька рядів пруття *розбилися*. Стеля зали тріснула й розкололася, розверзлася. Коли в залу пролилося ясне місячне сяйво, тіні й дим загусли.

Стіни довкола нас вибухнули, уламки каменю розлетілися назовні, й від споруди залилося всього кілька футів. Тим часом Попіл здійснюється ще вище.

На частку секунди я уздріла його в подобі смертного. Обриси його лику стали суворими, може, навіть трохи жорсткими. Шкіра сяяла золотом і бронзою, а волосся здавалося рудувато-каштановим у місячному сяйві, що падало на його широкі щоки. Я ледве встигла розгледіти точене вольове підборіддя, широкий рот і повні губи, що колись так розкішно торкалися моєї шкіри.

Відтак він набув істинної подоби й завис угорі, там, де раніше був трон. Його плоть стала ненастанним вихором опівнічної п'тьми й тонких потічків еферу, що пульсували. До мене дійшов його свіжий цитрусовий запах, і він мене втішив.

Попіл жахав, його краса в обох подобах була безжальна й захоплива. І він був мій.

— *Колісе!* — заревів Попіл лунким, громоподібним голосом.

Раптом нічне небо розітнув спалах світла, що врізався в підлогу перед Попелом, а в моїх грудях заярів жар.

Світлова воронка палала яскраво — я на мить аж осліпла. Коли до мене повернувся зір, я побачила...

Корону з рубінових оленьчих рогів, що виблискувала в місячному сяйві.

Пришов ще один Предвічний.

Перед Попелом стояв Ганан — Предвічний бог полювання та божественної справедливості, блідий, темноволосий, із різкими рисами. Він тримав у правиці спис із якогось тьмяного білого матеріалу, що нагадував мені кістку.

— Відступися, Ніктосе. — Гананів спис засяяв ізсередины. — Поки не пізно, — застеріг Ганан. Однак у голосі Предвічного — того, хто послав по Бел кіммерійців замість прийти до Земель Тіней самому, — я почула дроз. Почула *страх*.

Ганан — боягуз, дарма що Предвічний.

— Поки не пізно? — гримнув голос Попела з такою силою, що зрівняв із землею залишки стін зали. — Та вже пізно.

Ганан здійнявся в повітря, відводячи руку назад, і з нього полилося біле світло. За мить до кидка з його списа з тріском вирвався ефер. Мені перехопило подих...

Попіл засміявся. *Засміявся*, розкинувши й витягнувши крила, що були виром тіней і місячного сяйва. Він здійняв руку, і з її розчепічених пальців вирвалися іскри сили, а з долоні — спалах приголомшливого світла, що торкнулося списа в повітрі. Коли світло розлетілося навсібіч, загуркотів грім.

Відтак Попіл опинився перед Предвічним і схопив його за потилицю. Він рухався так швидко, що я побачила другу його долоню аж тоді, коли Ганан закричав, а Попіл відсмикнув руку. На підлогу впало криваве місиво, що пульсувало.

Попіл здійняв Ганана в повітря, і хтось закричав. Я припустила, що то Аттес.

Коліс, який наче й не помічав нічого з цього, нарешті припинив хитатися й підвів голову.

Попіл схопив Предвічного під щелепою й відірвав...

Я мимоволі розтулила рота: Попіл зірвав Гананові голову з пліч.

Щось упало. З долоні Попела, пульсуючи, вирвався ефер.

Предвічні жаринки життя у мене в грудях загуділи ще сильніше, наповнюючи мої долоні теплом. Я здогадалася, що це означає, навіть швидше, ніж корона брязнула об золоті кахлі.

Попіл убив іншого Предвічного.

Це так і відбувається? Треба вирвати серце та знищити голову? Страхітливий, варварський спосіб убивства.

А ще — підозріло звабливий.

Я почула далекий гуркіт, і корона з рубінових рогів завібривала. Кахлі під нею розверзлися, а земля затрусилася. З рубінової корони вийшло біле світло; воно текло так, що врешті оленьчі роги перестало бути видно. Шум, який нікуди не дівався, долинав і з неба, і знизу, вражаючи навіть Коліса. Повсюди тріскався камінь. Земля поза руїнами зали застогнала, а тоді розверзлася. Пальми задрижали й посунулися вбік, падаючи в широку розколіну.

Гананова корона запульсувала, а тоді щезла.

В повітрі рознісся оглушливий звук, і я здогадалася... о боги, я здогадалася: цей звук було чутно не лише в Далосі. Він, либонь, досяг усіх земель в Ллізіумі й за його межами, дійшов навіть до царства смертних.

Але я також здогадалася, що десь у Землях Тіней з'явилася нова правителька Сірти, яка стала богинею полювання. Не тому, що Бел була єдиним богом при Дворі Ганана, який вознісся (ще й завдяки мені), а тому, що я відчула це жаринками життя.

І здогадалася, що це також відчув Коліс.

Коліс опустил мене, і ланцюг, причеплений до мого нашійника, брязнув об підлогу. Він обхопив мою голову рукою з такою ніжністю, що я, збентежившись, не могла зважати ні на що інше. У мене тьохнуло серце, і я зустрілася з ним поглядом. Кліткою пронісся крижаний вітер,